

РЕШЕНИЕ

№ 1362

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в закрито заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Ася Събева
Кристина Филипова

като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000503109 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.250 от ГПК.

С решение, постановено на 25.10.2021г., постановено по гр. дело № 2174/2021г. по описа на САС, ГО, 7-ми състав, е отменено решение № 262443/14.04.2021г., постановено по гр.д.№ 9769/2019г по описа на СГС, I ГО, е осъдена Прокуратурата на РБ да заплати на основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ /в редакцията на нормата след изменението изм., бр. 98 от 2012 г. ДВ/ на И. Н. П. разликата от 15 000лв. до 18 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, вследствие на незаконно повдигнати и поддържани от Прокуратурата на РБ обвинения в извършване на престъпление по чл.227 б, ал.2, вр.с ал.1 от НК по наказателното производство по пр.пр. № 51484/2006 г. по описа на СРП, ДП № 60579/2006г. по описа на 04 РПУ-СДП, прекратено с постановление от 11.02.2010 г., за което няма доказателства кога е влязло в сила и за извършени престъпления по чл.242, ал.1, б.“в“, б.“д“, вр. чл.20, ал.2 НК и по чл.242, ал.1, б.“в“, б.“д“, вр. с чл.26, ал. 1 от НК, вр. с чл.20, ал.2 НК по наказателно производство по пр. пр.№ 2460/2004 г. по описа на СГП, ДП № 49/2004 г. по описа на НСлС, което е прекратено с влязло в сила на 19.09.2017 г. Постановление на прокурор при СГП от 22.08.2017г. като вместо това е отхвърлена исковата претенция за разликата от 15 000лв. до 18 000лв., представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, като неоснователен в тази част.

Решението е потвърдено в частта му, с която е уважена исковата претенция за сумата от 15 000лв. и в частта му, с която е отхвърлена исковата претенция за разликата от 18 000лв. до 50 000лв.

В депозирана на 10.05.2021г. въззивна жалба жалбоподателят-ищец е направил изрично искане да му бъде присъдена и лихва за забава върху присъденото обезщетение и да се присъдят разноски, направени по делото.

Вместо да върне делото на СГС за произнасяне по тези две искания по чл.250 и чл.248 ГПК, САС, 7 състав, директно е постановил своето решение.

В мотивите на същото е изрично отбелязано, че по отношение на възражението, че съдът не се е произнесъл за дължимата лихва за забава, като е приел, че не е била заявена такава претенция, не е било направено искане за допълване на решението от първоинстанционния съд, за да е налице предмет за произнасяне от въззивната инстанция. Пред въззивната инстанция няма направени искания за присъждане на разноски, по които съдът да се произнесе. Възражението, че е заплатена претендираната сума за адвокатско възнаграждение пред първата съдебна инстанция от И. Н. П. на процесуалния му представител адв.И. Д., е неоснователно, тъй като в представения договор за правна помощ и съдействие на л.63 не е отразено плащане на сумата, а само уговорения размер.

Затова след влизане в сила на решението жалбоподателят настоява СГС да се произнесе по цялото му искане, погрешно обективизирано във въззивната жалба вместо в отделни молби до СГС.

С определение от 26.07.2022г. СГС, ГО, 6 състав, е оставил без уважение и двете искания – както за допълване на решението, така и за неговото изменение в частта за разноските. По отношение на лихвите е посочено, че такава не е изрично поискана в ИМ, а едва в хода по същество, поради което не е присъдена. По отношение на разноските е посочено, че няма отразено реално плащане в брой на адв.хонорар.

Определението е съобщено на жалбоподателя на 14.09.2022г., на 15.09.2022г. е депозирана частна жалба срещу определението в частта, с която е отказано присъждане на законна лихва върху обезщетението по ЗОДОВ, която е в срок.

Препис от ч.ж. е бил връчен на Прокуратурата на 03.10.2022г., който не изразява становище.

Настоящата съдебна инстанция намира, че молбата за допълване е процесуално допустима и **основателна по следните съображения:**

Върху посочената по-горе главница в диспозитива на решението следва да бъде присъдена законната лихва от датата на прекратяване на наказателното производство респ. влизане в сила на оправдателната присъда до окончателното изплащане на сумата т.е. от 19.09.2017г.

Обезщетението по чл. 86 ЗЗД е предмет на претенция, която се индивидуализира с размер на вземането и периода, за който се иска присъждането му. Поради това, когато в петитума се включва искане за лихва и мораторна лихва, без последната да е индивидуализирана по размер и период на вземането, исковата молба е нередовна, тъй като не е изяснено дали се претендира само законна лихва или и мораторна лихва. Следва да се посочи също така, че сезирането на съда е редовно само, когато е конкретизиран началния момент, от който се иска присъждане на законна лихва. Неправилно е и виждането на жалбоподателя за приложение на чл. 250 ГПК, тъй като нормата се прилага, когато съдът е сезиран редовно.

Отстраняването на тези недостатъци на исковата молба се извършва в производство по чл. 129 ГПК, а не след даване ход на делото по същество в становището на ищеца по съществото на спора, както неправилно счита жалбоподателят./така решение № 257 ОТ 14.12.2013 Г. ПО ГР. Д. № 2272/2013 Г., Г. К., III Г. О. НА ВКС/

В случая в о.с.з. на 23.02.2021г. адв.Д. уточнява, че се претендират единствено законните лихви, считано от датата на ИМ т.е. 20.09.2018г., тъй като делото неправилно е образувано пред АССГ София град и е било препратено на СРС по компетентност.

Според настоящия състав, не съществува процесуална пречка искането за присъждане на законна лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба /законна последица от уважаване на предявен осъдителен иск/, да бъде надлежно въведено до приключване на устните състезания пред въззивния съд, разглеждащ спора по реда на чл. 258 ГПК и то без да се спазват изискванията на чл.214 ГПК. В този смисъл и тъй като в решението на СГС, с което е уважен предявения иск за обезщетение по ЗОДОВ, липсва произнасяне по своевременно и надлежно направеното искане за присъждане на законна лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба /въведено до приключване на устните състезания пред въззивния съд, разглеждащ спора по реда на чл. 258 ГПК/, основанията за допълване на решението са налице, а искането по чл. 250 ГПК се явява основателно.

Водим от гореизложеното и на основание чл.250 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ определение № 265348 от 26.07.2022г. постановено по гр. дело № 9769/2019г. по описа на САС, ГО, 6-ми състав, в **ЧАСТТА**, с която е оставена без уважение молба за допълване на решението, обективизирано във въззивна жалба вх.№ 315040/10.05.2021г., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ДОПЪЛВА постановеното на 14.04.2021г. решение по гр.дело № 9769/2019г. по описа на САС, ГО, 6-ми състав, като след думите: което е прекратено с влязло в сила на 19.09.2017 г. Постановление на прокурор при СГП от 22.08.2017г. **СЛЕДВА ДА СЕ ЧЕТЕ: ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.09.2018г.** до окончателното ѝ изплащане.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____